

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – I. ÉVFOLYAM – 13. SZÁM, 2008. ÁPR. 27

Kedves Testvéreim!

Jézus Krisztus missziói parancsát vagy ha úgy tetszik, a keresztség szerzetési Igéjét életünk során valószínűleg már számtalanszor hallottuk, de talán nem olyan sokszor hallottunk valami közelebbit erről az ígérésről. Ebben a felolvasott pár versben van Máté evangéliumának a summája, a csúcspontja. Mintha azt mondaná Máté, hogy „sokat beszéltem már nektek; elmondtam Jézus

lük, ők viszont nem pogányok. Elszakítatnak a gyökereiktől, de vajon mi az identitásuk ebben az új helyzetben? Ilyen nehéz körülmények között hangzik el Máté evangéliumának válasza: ők Isten missziói népe, akik meg kell hogy lássák a bizonyágtételre és a szolgálatra vonatkozó lehetőségeket. A válságban lévő keresztyének ebben ismerhetik fel igazi elhívásukat és küldetésüket. Ez a gondolat vonul végig az evangéliumon, és erre ad megbízást Jézus, amikor

A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket. Amikor meglátták őt, leborultak előtte, pedig kétségek fogták el őket. Jézus hozzájuk lépett, és így szólt: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Mt 28, 16-20

születését, elmondtam a csodatételeit, az egész működését, elmondtam a halálát és a feltámadását, de ha pár szóban kellene összefoglalnom a lényegét, azt, amit a szívetekre szerettem volna helyezni, akkor az ez a missziói parancs lenne.

Nézzük meg, hogy mikor hangzott el ez a missziói parancs. Abban az időszakban vagyunk, amikor a zsidóság és a Jézuskövetők mozgalma kezd egyre jobban elválni egymástól. Fokozatosan szembe kell nézniük azzal, hogy kik ők. Hogyan tekintsenek magukra? Mi az elhívásuk és a feladatuk? A zsidóság elfordul tő-

tanítványainak azt parancsolja, hogy tegyenek tanítványokká minden népeket. Tanítványság és misszió így szorosan összetartozik Máté evangéliumában. Mivel kezdődik a tanítványság? Az említett Ige a tanítvánnyá tételhez két másik kifejezést rendel: megkeresztelvén és tanítván. De vajon tényleg a keresztséggel kezdődik Jézus követése? Nem, Testvéreim. Jézus Krisztus követése az ő hívásával kezdődik: „Jöjjetek utánam és én emberhalászokká teszlek titeket – mondja az első tanítványainak. – Ők pedig azonnal ott hagyták a hálóikat, és követték őt.” (Mt 4,19-20). Jézus idejé-

ben a tanítványság, egy idősebb, érettebb mesterhez való kötődés nem volt ritka. Azonban míg az általános gyakorlat szerint a tanítvány volt az, aki jelentkezett a rabbinál, addig Jézus esetében az ellenkezőjét látjuk. Ő keresi meg a tanítványokat és az ember számára egészen furcsa szempontok alapján választja ki őket. Aki magát ajánlja, azt van, hogy elutasítja. Akiket pedig egészen valószínűtlen, hogy kiválaszt - mint ezek a galileai halászok -, azokat elhívja. De nem csak ez a különbség a korabeli tanítványság és Jézus gyakorlata között. Mindmáig gyakran felvetődik a kérdés bennünk: hogyan lehetséges az, hogy Jézus csak megszólítja a halászokat, és azok hálóikat hátrahagyva követik őt? Hogyan lehetséges, hogy Jézus csak annyit mond a vám mellett ülő Máténak, hogy „kövess engem”, és az felkel és követi őt? Semmi egyezkedés, semmi mérlegelés, semmi előzetes ügyintézés, csak azonnali engedelmesség. Mi történik a tanítvánnyá hívásban? Azt hiszem, az alapvető kérdés az, hogy kicsoda Jézus? Különleges hatalommal beszél, azt hirdeti, hogy eljött Isten országa: Isten uralkodik Őbenne, Őáltala. Ennek a jele az, hogy a betegek meggyógyulnak, a megkötözöttek megszabadulnak. Annak alapján, amit mond és tesz, Ő a várva várt Messiás. Amikor Jézus ezzel az Istentől való felkenetéssel megszólít, elhív valakit, akkor az illető felkel és mindent maga mögött hagyva követi Őt. Nem más történik, mint hogy a megszólított magához öleli Isten uralmát. Úgy is fogalmazhatunk, hogy átadja az életét, hinni kezd, rábízta magát Krisz-

tusra. Aki Jézus Krisztust Úrnak ismeri el maga felett, az ezzel azt is elismeri, hogy korábban saját értékei szerint élt. A követésre hívás Isten uralmába való hívás, és Istentől való ajándék az ember számára. Ezzel a hívással kezdődik a tanítványság, és erre az isteni ajándékra utal a “megkeresztelvény”. A keresztség a bűnbocsánat valóságát hirdeti, azt, hogy Krisztussal együtt meghaltunk és vele együtt feltámadtunk. Soha nem szabad elválasztani a hittől, és úgy tekinteni rá, mint ami pusztá cselekedetként tanítvánnyá tesz. Mindezek alapján a missziói gyülekezetben a hangsúly nem lehet a gyülekezethez csatlakozáson úgy, hogy ne esne szó a tanítványságra való elhívásról, az Isten Országába való belépésről. Nem az a cél, hogy sokan legyenek, hanem az, hogy minél többen hallják meg, ismerjék fel, amint Jézus Krisztus ma is megszólít: *Kövess engem!*

A második kérdés az: miben állt ez a tanítványság? Mit jelent az, hogy „tanítva őket”? Mit tanított Jézus a tanítványoknak? Mi a misszió tartalma? A tanításról nekünk az ismeret jut eszünkbe, még pedig az intellektuális, információ jellegű ismeret. Jézus tanítása azonban nem kizárólag az észre irányult. Arra hívta a tanítványokat, hogy rendeljék alá magukat az Isten akaratának, Isten akaratára szerint éljenek. A tanulás nem tanteremben, nem templomban, hanem az életben történt. Lényege a Jézushoz kapcsolódás volt. A tanítványokat Jézus arra hívta el, hogy vele legyenek (Mk 3,14). Együtt mentek az úton, együtt ettek és ittak, együtt voltak, amikor Jézus Isten Országáról tanított, amikor gyó-

gyított és szabadított. A tanítványoknak nem nagy dolgokat kellett tenni, hanem Jézussal kellett lenniük. Jézus volt számukra a modell, a követendő példa. Ezen keresztül sajátíthatták el azt, hogy, mi az Isten akarata, mit jelent Isten uralma alatt élni, Krisztust követni. Isten akarata pedig az, ami így foglalható össze: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mt 22, 37-38) A tanítványság szíve az, hogy Jézus követésében, az adott helyzetben cselekedeteinkkel szeretjük az Urat és a másik embert. A missziói gyülekezetben a tanítványok közösségének tagjai egymást kell hogy segítsék abban, hogy ez a szeretet kiteljesedjék bennük. Akik hosszabb ideje követik Jézust, fontos segíteniük azoknak, akik a közelmúltban lettek követők. Nagyon fontos, hogy ennek során ne csak az Igét tudjuk megosztani egymással, hanem az életünket is, hogy ne csak bibliai témákat tudjuk megbeszélni azzal, aki nálunk előrébb jár a hitben, hanem ott tudjunk lenni egymás számára támaszként bármilyen helyzetben.

Az, hogy ezt a féle missziót valaki cselekszi, nem egyéni alkalmasság alapján dől el. A misszió alapja nem mi vagyunk, hanem Jézusnak az az ígérete, hogy „És, íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Máté bátorítja így a tizenegyet és most minket is bátorít azzal, hogy azok, akik először kapták a missziót feladatul, szintén erőtlennék és bizonytalanannak

érezték magukat. Mit mond a mai Ige a tanítványok viselkedéséről, mikor meglátják Jézust? „Amikor meglátták (Jézust), leborultak előtte, pedig kétségek fogták el őket.”

Az, hogy valóban megtették, amire Jézus elküldte őket, elsősorban nem egyéni alkalmasságukra épült. A misszió nem önbizalomból, hanem a Jézus iránti bizalomból fakad. Jézus hatalmára és ígéretére tekintő bizalomból. Csodálatos, hogy Máté evangéliuma azzal végződik, amivel kezdődik: „Íme, a szűz fogan a méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek - ami azt jelenti: Veliünk az Isten”, és itt az evangélium végén az szóval meg, hogy „És, íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Jézus a folyamatos jelenlétéről biztosítja azokat, akik tanítványaiként mindedig vele voltak, és akik tanítványaiként mostantól fogva abban a misszióban élnek, hogy tanítvánnyá tegyenek minden népeket - szintén Ővele. Mert való és igaz, hogy ma is azok a tanítványok tapasztalják meg Jézus vezetését és jelenlétét, akik odaszánják magukat a misszióra a mindennapokban. Ha egy munkahelyen nyilvánosan lehet reikizni, ha az emberek egymást „gyógyítják” mindenféle erővel, ha egymást hívják újabb és újabb asztrológiai és hasonló tanfolyamokra, mi miért szégyelljük a hitünket? Jézust követve tanítványként, azonosulva elhívásunkkal, hogy mi is tegyünk tanítványokká másokat, miénnk az ő ígérete: „Én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Ámen

(Elhangzott 2008. április 20-án)

A FÖLD NAPJA:

Április 22-én ünnepeltük a **Föld Napját**, melynek fontos üzenete: **mindannyiunk felelőssége, hogy milyen környezetben élünk ma és milyen környezetet örökölnék tőlünk unokáink.**

A Föld napját először 1970-ben tartották meg azzal a céllal, hogy felébresszék a világ környezetvédőinek lelkiismeretét az egész Föld veszélyeztetettsége iránt. A világ eljutott arra a pontra, hogy a **Föld napját nem csak ünnepelni kell**, hanem tenni, sokat tenni azért, hogy szűkebb és tágabb környezetünkben megóvjuk a levegőt, a vizeket, növényeket, madarakat, állatokat. A természet az a hely, ahová elmehetünk, ha kimerültek

KÖRNYEZETVÉDELEM ÉS KERESZTYÉNSÉG

Szokatlan kombinációnak tűnik ez a téma. Hisz a környezetvédelem tisztán tudományos, racionális alapokon nyugszik, míg a keresztyénség a hit világába tartozik, s úgy véljük, a kettő némileg távol áll egymástól, nem függhet össze. Ha viszont közelebről vesszük szemügyre a dolgokat, hamarosan kiderül, bizony sok az érintkező pont. A Bibliából táplálkozó hitünk alapján miután Isten megteremtette a világot, az ember gondjaira bízta (azt). Ilyen értelemben **az ember nem ura a világnak, a természetnek, hanem gondnoka. Nem az a dolga, hogy uralkodjon fölötte, hanem**

vagyunk, s még boldogabbak leszünk benne, ha már amúgyis jókedvünk van. A napi mókuserékben időnként elfáradunk, elfásulunk, s ha nem létezne az Isten teremtette megnyugtató természet, talán nem is bírnánk erővel. Ha kilépünk a minden évszakban káprázatos természetbe, lassan-lassan feledjük gondjainkat, s arra a szépségre és csodára koncentrálnak, ami körülvesz bennünket. Egy séta a természetben helyre teszi zavargó lelkünket, újra türelemmel, Istenbe vetett hittel indulunk a ránk váró hétköznapiakba.

*Óvjuk, féltsük e csodát,
tegyünk környezetünkért,
a természet védelméért,
Földünkért!*

hogyan törődjön vele. Tény és való, hogy a keresztyén világban keletkeztek azok a tendenciák, jellemények, amelyek következtében az ember egyre inkább azt képzei, csak a profit fontos, és bármit büntetlenül elkövethet a természet ellen. Közben teljesen aránytalanul oszlik el a természet kincseinek kihasználása – ez a jól ismert észak-dél problémakör. Az északon élő emberek – az emberiség 20 százaléka – a világgazdaság javainak 80 százalékát használja föl, míg a déliek – a 80 százalék – a maradék húszat. Ha ez a 80 százalék is olyan szinten akarna élni, ahogy mi, pesszimista becslések szerint a természet kilenc és fél óra alatt, optimista becslések szerint három héten

belül omlana össze. **Magyarán: a legjobb úton vagyunk ahhoz, hogy saját piszkunkban, hulladékunkban fulladjunk meg.** A közgazdaság törvényei s az emberi mohóság, a határtalanul egyre többet akarás, a javak igazságtalan elosztása ahhoz vezet, hogy figyelmen kívül hagyjuk a természet szükségleteit (amelynek nota bene mi is része vagyunk), elhalmozzuk hulladékkal, mérgekkel, ügyet sem vetünk a holnapra, csak a mának élünk, a pillanatnyilag szükségesnek tartott óhajainkat látjuk, s mindezt természetesen a kényelmünk érdekében. Ha valaki azzal vádol minket, hogy vétünk a tisztaság ellen, fölháborodunk, hiszen mosunk, takarítunk, a hulladékot a kukába dobjuk. Ugyanakkor furcsának tartjuk, ha valamilyen áru nincsen kellően, szépen becsomagolva, s nem gondolunk arra, hogy az a csomagolás hulladék. A gyártók persze tudják: a szemünkkel vásárolunk, gyakran olyat is, ami nem föltétlenül szükséges. A korábbi időkben még nagyobb harmóniában éltünk a természettel, az ember mindent fölhasznált, értékesített, az első hulladékhegyeket az ipari forradalom hozta, napjainkban pedig, ha új tétvét vagy számítógépet vásárolunk, bizony zavarba kerülünk, hova is tegyük a régit: hová, ha nem a szemétdombra? S vajon ki tudja, mennyi abban a mérgező anyag? A lakásunk legyen tiszta, de a szemétdomb? A helységek, városok hulladéktelepei? Meddig lehet mindezt raktározni, elásni, netán újra földolgozni? Pedig nem csupán a lakásunk az otthonunk, hanem az egész Föld. Közben már a világűr is tele van szeméttel – va-

jon meddig lehet ezt csinálni? Súlyos gondok ezek, mégis vállvonogatással megyünk el mellettük. „*Nem tudom befolyásolni*” – ez az általános kifogásunk. De ha egy gyárból szennyezett víz kerül a folyóba, a földekről a gátlástalan műtrágyázás végett mérgek a földbe, az erdőbe elemőzsiánk igelitzacsckója, azért ki a felelős? ***A hatodik parancsolat („Ne ölj!”) nem csupán a közvetlen gyilkosságra vonatkozik, hanem a különböző mérgek által keletkezett károkra is.*** Egy nagyüzem hulladékprodukcíójára nem mindenki tud hatással lenni, ez tény, ám saját hulladékprodukcíóját mindenki befolyásolhatja.

Önmagamnál kell kezdenem, akár azzal, hogy újrahasznosítható anyagot részesítek előnyben, akár azzal, hogy nem vásárolok szükségesnek vélt szükségtelen árut. Ez is egy része kellene, hogy legyen keresztényen mivoltunknak – s ez szintén nem kizárólag vallási kérdés. Mert ha ez így megy tovább, előbb-utóbb tényleg utolér bennünket saját piszkunk.

(A Szabad Újság cikke nyomán összeállította Hlavács B. Tünde)

BÖLCSESSÉG:

„Kedves Utókor! Ha nem lettetek igazságosabbak, békeszeretőbbek és általában véve értelmesebbek, mint amilyenek mi vagyunk (voltunk) – no, akkor vigyen el benneteket az ördög. Ezzel a jókívánsággal maradok (maradtam) tisztelettel: Albert Einstein.”

(1936)

GYÜLEKEZETI ALKALMAK:

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Biblióra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológián (Černá 9, Prága 1), az 5. emeleten, a kápolnában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen.

(korus@refnet.cz)

A GYÜLEKEZET ÉLETÉBŐL:

– **A Zsinati Tanács áprilisi 18-19-i ülésén tárgyalt gyülekezetünk Missziós alapból való részesedéséről.** A prágai - és további Szlovákia határain kívül eső – református gyülekezetek jogi háttérét rendező törvénymódosító javaslat tárgyalására a májusi tanácsülésen kerül sor. **Hordozzuk imáinkban a Tanács és a Zsinat munkáját!**

VAN BENNE „NÉMI” IGAZSÁG:

„Közép-Európában ma a nacionalizmus jelenti a legnagyobb veszélyt” – figyelmeztetett Paul Lendvai bécsi publicista Washingtonban abból az alkalmából, hogy a tengerentúlon is megjelent 56-os forradalomról szóló könyve.

„A legnagyobb veszély Magyarországon és Magyarország számára, a szomszéd országokban és a szomszédos országok számára egyaránt a nacionalizmus” – mondta Lendvai a magyar nagykövetség rendezvényén, amelynek két házigazdája a magyar és az osztrák nagykövet volt.

Rámutatott, hogy a régióban a gazdasági problémák összekapcsolódnak a nacionalizmussal, ám ez korántsem Magyarország vagy a térség jellemzője. Ugyanez érvényes például Angliára, Németországra vagy Franciaországra. A szegények dühét gyakran a szomszédokkal szembeni ellenségeskedésbe, gyűlöletbe terelik, ez az út mindig könnyebb, mint a fájdalmas gazdasági reformok végrehajtása – fejtette ki a közíró.

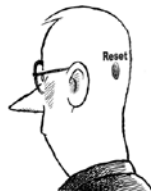
„Közép-Európában nincs más út, mint az együttműködés útja, Magyarországon és a szomszéd országokban is harcolni kell a tudatlanság és az előítéletek ellen” – hangsúlyozta. Gondolatát azzal egészítette ki, hogy a nacionalizmus soha nem lehet gyógyír a globális gazdasági válság következményeinek leküzdésére.

(MTI hír)

VICC:

Liberális kismamák beszélgetnek...

– A tiéd kisfiú lesz vagy kislány? – *kérdi az egyik.*
– Majd eldönti ő maga, ha felnő...

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Simon János & Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz